

Nummer 23 | 1. December 1918 | 67. Aargang

Præsident Joseph F. Smith er afgaaet ved Døden.

Der er indløbet Telegram til Missionspræsident Hans J. Christiansen fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, at Kirkens Præsident, Joseph F. Smith, afgik ved Døden i Salt Lake City Tirsdag den 19. November 1918.

Joseph Fielding Smith var en af de ædleste Aander og dygtigste Mænd, der nogensinde har levet paa Jorden, hvilket hans Livsvirksomhed bærer Vidnesbyrd om. Han var født den 13. November 1838 i Far West, Caldwell Amt, Missouri. Hans Fader var Profeten Josephs Smiths Broder, Hyrum Smith, der, som bekendt, virkede med stor Nidkærhed i Forening med sin Broder for det gengivne Evangeliums Udbredelse, og som led Martyrdøden sammen med ham den 27. Juni 1844. Præsident Joseph F. Smiths Moder var Mary Fielding. Hans Barndomsdage var tilbragte under meget vanskelige Forhold, idet Kirkens Medlemmer paa den Tid udstod mange Forfølgelser og megen Overlast. Da hans Fader, Patriark Hyrum Smith, og hans Onkel, Profeten, led Martyrdøden, var han kun 5 Aar gammel. Hans Moder forlod Nauvoo i 1846 paa Grund af Forfølgelserne. Skønt Joseph paa det Tidspunkt kun var 8 Aar gammel, var han i Stand til at føre et Spand Okser gennem Jowa Staten. Medens Familien opholdt sig i Winter Quarters var han Hyrdedreng og blev en Gang udsat for at blive skalperet af Indianerne, men blev ved Guds Forsyn reddet. Det var denne Dreng, som senere af Guds Naade blev en stor og elsket Kirkehyrde. Paa Rejsen over Sletterne sammen med sin Moder fra Missourifloden's Bredder maatte Joseph køre et Firspand af Okser, der førte Familiens Ejendele. De naaede Saltsødalen i Efteraaret 1848 efter at have tilbagelagt en Strækning af over 1000 engelske Mil. Joseph fortsatte

med efter Ankomsten til Saltsødalen at vogte Kreaturer og gøre Markarbejde af forskellig Slags. Hans Moder døde fire Aar efter deres Ankomst til Saltsødalen. Hvad han lærte i Barndomsalderen af evangeliske Lærdomme og almindelige Skolekundskaber, lærte han nærmest fra sin Moder.

Kun femten Aar gammel blev Joseph F. Smith kaldet til at udføre en Mission til Hawaii Øgruppen. Apostel Parley P. Pratt lovede ham, da han blev beskikket til sin Missionsgerning ved Haandspaalæggelse, at han skulde faa Kendskab til det hawaiiske Sprog ved Guds Aands Inspiration saa vel som ved Studium, og denne Profeti gik vidunderlig i Opfyldelse, thi allerede efter fire Maaneders Forløb blev han i Stand til at prædike Evangeliet i det hawaiiske Sprog. Han udførte en velsignelsesrig Missionsvirksomhed og blev meget afholdt af de indfødte Hellige og af den indfødte Befolkning som et Hele. Han virkede i den hawaiiske Mission i ca. 3½ Aar. Den unge Missionær havde beklagelsesvis et længere Sygdomsanfald, medens han opholdt sig der. Den 24. Februar 1858 var han atter tilbage i Salt Lake City. Han blev snart ordineret til en af de Halvfjerds. Han blev gift den 5. April 1859. Denne Begivenhed blev en af de vigtige Mærkedage i hans Liv. I 1859 blev han ordineret til Højpræst og beskikket som Medlem af et af Kirkens Højraad. I 1860 blev han kaldet til at udføre en Mission til Storbritanien sammen med andre Missionærer. Medens han opholdt sig her, virkede han i forskellige Konferencer og udførte et udmærket Arbejde. Samtidig fik han selv meget værdifulde Missionserfaringer. Medens han var paa denne Mission, besøgte han sammen med Præsident George Q. Cannon Danmark. Sammen med andre Missionærer besøgte han ogsaa Paris. Han blev i 1863 løst fra denne Missionsvirksomhed og rejste hjem. I 1864 rejste han paa sin anden Mission til Hawaii, med Apostlene Lorenzo Snow og Ezra T. Benson og andre Ældster. Efter at Apostlene havde ordnet Kirkens Affærer der, rejste disse hjem efter at have beskikket Joseph F. Smith til at præsidere over Missionen. I Vinteren 1864—65 rejste han hjem, hvor han blev beskikket som Skriver i Kirkens Historieskrivers Kontor og senere i Begavelseshuset. Han blev snart valgt som Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, hvor han virkede i flere Aar og udførte et i alle Maader udmærket Arbejde.

I 1866 blev han ordineret til Apostel, og i 1867 blev han beskikket til at indtræde i de tolv Apostles Kvorum. Efter paa forskellig Maade at have virket for Kirkens Opbyggelse i aandelig og timelig Henseende blev han i 1874 kaldet til at tiltræde sin anden Missionsrejse til Europa for at virke som Præsident over den europæiske Mission. Paa denne Mission besøgte han de skandinaviske Lande, Tyskland, Sweitz og Frankrig, saa vel som de forskellige Konferencer paa de britiske Øer. I 1875 blev han løst fra denne Mission, og efter sin Hjemkomst blev han beskikket til at præsidere over de Hellige i Davis Amt, der endnu ikke var organiseret til en Kirkestift. I Foraaret 1877 blev han atter kaldet til at overtage Præsidentskabet over den europæiske Mission, hvilken Stilling han indtog, indtil han blev hjem-

kaldt kort efter Præsident Brigham Youngs Død den 29. August 1877. I 1878 sendtes han tilligemed Apostel Orson Pratt paa en kort Mission til de østlige Stater.

Da Kirkens første Præsidentskab efter mere end tre Aars Forløb efter Brigham Youngs Død blev organiseret af Apostlene med Johan Taylor som Præsident, blev Joseph F. Smith kaldet til at indtage Stillingen som hans anden Raadgiver. Medens han indtog denne Stilling blev han paa Grund af Forholdenes Natur kaldet til igen at rejse til Sandwich-Øerne for at udføre en Mission der. Stillingen som anden Raadgiver blev han ligeledes kaldet til at indtage, da Wilford Woodruff blev Kirkens Præsident i 1889; ligeledes, da Lorenzo Snow blev Kirkens Præsident i 1898. Efter Præsident Lorenzo Snows Død i 1901 blev det første Præsidentskab genoprettet den 17. Oktober 1901 ved et Møde, der blev holdt af de tolv Apostles Raad i Salt Lake City den 27. Oktbr. 1901, og Joseph F. Smith, der i fem og tredive Aar havde været ordineret som Apostel og i en og tyve Aar havde været Medlem af Kirkens første Præsidentskab, blev nu kaldet til selv at indtage Stillingen som Kirkens Præsident.

Præsident Joseph Smith var i Besiddelse af meget stor Arbejdskraft. Foruden at afholde de sædvanlige Raadsmøder sammen med sine Raadgivere og ligeledes de fælles Møder sammen med Apostlene, vedrørende de forskellige kirkelige Anliggender, prædikede han til Stadighed i de Helliges Forsamlinger, baade hjemme i Zions organiserede Kirkestifter og i de Missionsdistrikter, som han besøgte. I Forbindelse med denne omfattende Virksomhed og hans Udførelse af evangeliske Ordinancer var han en meget flittig kirkelig Skribent, og Kirkens forskillige Tidsskrifter indeholder mangfoldige værdifulde Artikler fra hans Haand. Præsident Smiths Virksomhed har været til stor og rig Velsignelse for Kirkens Medlemmer, samt for mange andre, i hvis Hjerter Evangeliets Sædekorn er saaet, der en Gang vil spire frem og bære Frugt, og Kirken vil vedblivende blive velsignet paa Grund af hans udmærkede Arbejde som en ydmyg og strængt pligtopfyldende Herrens Tjener.

Adlyd Lovene!

(Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.)

Grundet paa de mange Uroligheder, som raader paa forskellige Steder i Verden, og som tilsyneladende ogsaa trænger sig ind her i Norden, finder vi det passende at henlede saavel Menighedens Medlemmer som andres Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at alle respekterer Myndighederne og Lovene. Paa forskellige Steder i den hellige Skrift, saa vel i det gamle som i det nye Testamente, lægger man Mærke til, at Guds Folk altid er bleven formanet til at ære de verdslige Love, og vi vil her henføre til enkelte Skriftsteder, tagne fra det nye Testamente. Apostlen Peter skriver:

„Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld, være sig en Konge som den ypperste, eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misdædere, men dem til Ros, som gøre godt. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie; som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. Ærer alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen!" (Peters første Brev 2 : 13—17.)

Apostlen Paulus skriver vedrørende samme Spørgsmaal til de Hellige i Rom: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig." (Rom. 13 : 1.); og til Titus skriver han: „Paamind dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at lyde Befalinger, at være redebonne til al god Gerning, ikke at bespotte nogen, ikke være kivagtige, men billige og bevise al Sagtmodighed mod alle Mennesker."

Den samme Apostel skriver fremdeles i det første Brev til Timoteus:

„Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gøres ydmyge Bønner, Forbønner og Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Liv i al Gudfrygtighed og Ærefrygt; thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser." (1. Tim. 2 : 1, 2.)

Frelseren selv lærte Menneskene, at de skulde ære Landets Overhoved, idet han sagde: „Giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er." (Math. 22 : 21.)

Af de anførte Skriftsteder lærer vi, at det er paalagt Menneskene at ære og agte de verdslige Regeringer, som vi lever under.

For de Sidste-Dages Helliges Vedkommende er denne Pligt omtalt i den tolvte Trosartikel, hvor det hedder: „Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene."

I en Aabenbaring, givet den 6. August 1833, siger Herren angaaende de forskellige Landes Love:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, det er min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvarer Folkets Rettigheder, gælder for alle Mennesker, og er forsvarlig for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken deri, at I begunstiger den Lov, der er Landets Grundlov." (Pagt. Bog 98 : 4—6.)

Til alles Oplysning, som dette vigtige Emne monne vedkomme, hidsætter vi endvidere følgende ypperlige Punkter, fremsatte i Pagtens Bog, vedrørende de Sidste-Dages Hellige Tro, med Hensyn til et Lands Love, hvilket bør være tilstrækkeligt Vidnesbyrd til alle, der læser samme, at vi som et Folk ønsker, at enhver understøtter al lovlig Regering og ærer Lovene.

„Vi tro, at Regeringer indstiftedes af Gud til Menneskenes Bedste, og at han holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger med Hensyn til samme, baade i at udstede Love og haandhæve dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed. — Vi tro, at ingen Regering kan bestaa i Fred, medmindre saadanne Love blive affattede og holdte ukrænkede, som ville sikre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Ejendomsret og dens Bestyrelse, samt Livets Beskyttelse. — Vi tro, at alle Regeringer behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrighedspersoner for at haandhæve Lovene, og at saadanne, som ville forvalte Loven ærligt og retfærdigt, bør søges og understøttes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentens Vilje. — Vi tro, at Religionen er givet os af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre de paa Grund af deres religiøse Meninger gøre Indgreb i andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at nogen har Ret til i de menneskelige Love at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huslige Andagt. — Vi tro, at den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, at den bør straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed. — Vi tro, at alle Mennesker ere pligtige til at understøtte og opretholde Regeringerne i de respektive Lande, i hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder, ved saadanne Regeringslove, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, men bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regeringer have Rettighed til at give saadanne Love, som efter deres eget Skøn ere bedst skikkede til at sikre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holde Samvittighedsfriheden hellig. — Vi tro, at enhver bør æres i sin Stilling: Regenter og Øvrigheder som saadanne, der ere satte til at beskytte de uskyldige og straffe de skyldige; og alle Mennesker skylde Lovene Agtelse og Ærbødighed, da Anarki og Rædsel uden disse vilde træde i Stedet for Fred og Harmoni. De menneskelige Love ere indstiftede i den udtrykkelige Hensigt at ordne vore indbyrdes Anliggender som Individer og som Nationer; og guddommelige Love, givne fra Himlen, foreskrive Regler i aandelige Anliggender, i Henseende til Gudsdyrkelse, for hvilken Mennesket skylder sin Skaber Regnskab. — Vi tro, at Stater, Regenter og Regeringer have Ret til, og at det er deres Pligt at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den fri Udøvelse af deres religiøse Bekendelse; men vi tro ikke, at de i Retfærdighed kunne berøve Indvaanere denne Frihed eller indskrænke deres Trosfrihed, saalænge de vise Lovene Ærbødighed og saadanne religiøse Meninger ikke retfærdiggøre Oprør eller Sammenrottelse. — Vi tro, at Forbrydelser bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger blandt Menneskene, i Henhold til Lovene og ved den Regering, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet; og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gøre Brug af deres

Indflydelse, for at Overtrædere af gode Love kunne vorde straffede. — Vi tro, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse sammen med borgerlig Regering, hvorved et religiøst Samfund fostres og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Medborgere nægtes. — Vi tro, at ethvert religiøst Samfund har Ret til at tiltale dets Medlemmer for upassende Opførsel, i Følge dets Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Tiltale og de Bestemmelser, der bliver tagne af rette vedkommende, kun angaar deres Medlemsret og Forhold i Menigheden; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene og afgive Retskendelser vedrørende Liv og Ejendom, at fratage dem denne Verdens Gods eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen fysisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og nægte dem Medlems-Fællesskab. — Vi tro, at Menneskene bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faa Oprejsning for alle Forurettelser, hvorved der er tilføjet nogen personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love eksistere, som ville beskytte samme; men vi tro, at alle Mennesker have Ret til at forsvare sig selv, deres Venner og Ejendom, og Regeringen, imod alle ulovlige Angreb og Anmassfelser i slige Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til straks at henvende sig til Lovens Haandhævere og erholde Hjælp. — Vi tro, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden og formane de retskafne til at søge Frelse fra Verdens Fordærvelse; men vi tro ikke, at det er ret for nogen at befatte sig med at prædike Evangeliet for Trælle eller døbe dem imod deres Herres Vilje eller Ønske, eller at have noget med dem at skaffe, eller at bruge vor Indflydelse til at gøre dem misfornøjede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding tro vi at være ulovlig, urigtig, fredsforstyrrende og farlig for enhver Regering, som tillader menneskelige Væsener at blive holdte i Trældom." (Pagtens Bog, 134. Kapitel.)

Vi beder Kirkens Medlemmer om nøje at overveje og give Agt paa disse vigtige Formaninger, samt rette sig derefter. Vi advarer paa det alvorligste alle Kirkens Medlemmer imod at have noget som helst at gøre med den Urobevægelse, der finder Sted her i Norden, hvilken, om den fortsættes, kan medføre de sørgeligste Følger.

Hav stedse i Erindring, at det Budskab, vi bringer Menneskene, er et Fredens Evangelium, og hvis alle Mennesker vil antage samme og rette sig derefter, da vil Fred og Tryghed være raadende overalt, saa vel i Hytte som Slot. Lader os alle virke hen til dette Maal, da vil det være behageligt at leve her paa Jorden, thi da vil vi kunne modtage vor himmelske Faders rige Naadegaver og Velsignelser.

— Det er Aanden, som giver Legemet Liv, derfor maa Legemet ogsaa underkaste sig Aandens Love.

Bibelske Profetier angaaende Mormons Bog.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Den 22. September 1827 fik den unge Mand Joseph Smith fra Manchester, New-York-Stat, udvalgt af Gud til at blive hans Profet og Tjener, Tilladelse fra Englen Moroni til at tage fra en Høj i Omegnen, som af Oldtidsamerikanerne var kaldt Kumora-Højen, en „Guldbog", bestaaende af tynde Blade af udhamret Guld, hvorpaa historiske Optegnelser fra Oldtiden var indridsede. Bogen var holdt sammen med tre Ringe i Bagen. Saavel Joseph Smith som andre, til hvem Guldbogen blev vist, beretter, at de enkelte Blade eller Plader var bestrøne med smaa Hieroglyf-Tegn, og at Pladerne som et Hele havde Udseende af at være forfærdigede og indridsede i den fjerne Oldtid.

Pladerne havde været opbevarede med stor Omhyggelighed i Højen; thi da Jorden blev borttaget fra deres Gemmested, blev de fundne opbevarede i en lille cementeret Stenkiste sammen med andre hellige Genstande. Joseph Smith beskriver Stengemmet i følgende Ord:

„Stenkisten, i hvilken Pladerne fandtes, var dannet ved at lægge eller sætte Sten sammen i en Slags Cement. I Bunden af Stenkisten var der lagt to Sten paa tværs, og paa disse Sten laa Pladerne, og de andre Ting ved disse." Topstenen eller Stenkistens Laag var tyk, men tyndest ved Kanterne, og af rundagtig Form paa den øverste Side, saa at Topstenen kunde ses ovenfor Jorden; men Topstenens Ydersider var dækket med Jord helt omkring."

En følgende Undersøgelse udviste, at de indgravede Skrifttegn var af ægyptisk Form, og Optegnelserne vedrørte Fortidsfolkene paa det vestlige Fastland, fra hvilke de eksisterende amerikanske Indianerracer stammer. En Del af disse vigtige Oldtidsoptegnelser har ved Joseph Smith været oversat til engelsk, hvilken Oversættelse og Gengivelse i moderne Form var først udkommen i 1830, under Navn af „Mormons Bog". Siden den Tid er Bogen udgivet i mangfoldige Udgaver, og Bogen er nu trykt i ethvert af de mest kendte Sprog og i visse af de primitive Tungemaal, som bliver talte af de Folkefærd, som bebor Verdenshavenes Øgrupper. Ialt har mange Millioner af Eksemplarer af Bogen været udgivet, og Bogen kan let faas.

Mormons Bog er en Forkortelse af Optegnelser, som har været gjorte af en lang Række af Skribenter, og Samlingen var opbevaret i Kumora-Højen af Profeten Moroni, som angivet, omtrent 420 Aar efter Kristi Fødsel. Moroni var den sidste Mand, som gjorde Optegnelser paa Guldtavlerne og egenhændig bevidnede Optegnelsernes Ægthed. Han lagde Guldtavlerne bort i den tilberedte Stenkiste, dannet af cementerede Sten, nedsatte i Højen, der var kendt under det nævnte Navn: Kumora. Højen bliver nu af Befolkningen, som lever i Palmyra og Manchester, i Nærheden af Stedet, kaldt „Mormonhøjen".

Mormons Bog indeholder bestemte Forudsigelser om Bogens Fremkomst i de sidste Dage, og disse Profetier harmonerer med Bibelens Profetier og Lærdomme. Det amerikanske Oldtidsfolk, som vi gennem

Mormons Bog kommer til Kundskab om, og hvis Røst vi ligesom hører blandt de levende, var af Efraims og Manasse Stamme, eller med andre Ord af Josephs, Jakobs Søns Familie, den Joseph, som var solgt til ægyptiske Købmænd.

Idet vi kommer til Kundskab om den Kendsgerning, at de amerikanske Oldtidsfolk, der bliver mest udførlig omtalte i Mormons Bog, var Josephs, Jakobs Søns Efterkommere, kommer vi til en Forstaaelse af Betydningen af Profetien Esekiels Ord i det 37. Kapitel, fra det 15.—20. Vers, Ord, der ellers vilde være uforstaaelige. Ordene indeholder en Profeti angaaende, at Menneskene langt henne i Tiden skulde komme i Besiddelse af saavel de hellige Skrifter, som indeholdes i Mormons Bog, som Bibelens hellige Skrifter. Profetien lyder:

„Og Herrens Ord kom til mig saalunde: Og du Menneskesøn! tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa: „for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn"; og tag et andet Stykke Træ og skriv derpaa: „for Josef" — det er Efraims Træ — „og for hele Israels Hus, hans Medbrødre", og føj dem sammen, det ene til det andet, for dig til eet Stykke Træ, saa at de blive til eet i din Haand.

Og naar dit Folks Børn sige til dig: vil du ikke give os til Kende, hvad du mener med disse Ting: da sig til dem: saa siger den Herre, Herre: se, jeg vil tage Josefs Træ, som er i Efraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, som jeg sætter derpaa, samt Judas Træ, og jeg vil gøre dem til eet Stykke Træ, og de skulle være eet i min Haand. Og de Stykker Træ, som du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øjne."

Det fremgaar af denne Profeti, givet ved Illustration af to beskrevne Træstokke, at der til det Stykke Træ, hvorpaa Jødernes Historie var nedskrevet — Judas Træstok — skulde føjes det Stykke Træ, hvorpaa i al Almindelighed Israels Stammers Historie skulde være skrevet — Efraims Træ nemlig — og sidstnævnte Optegnelsers Fremkomst og Tilknytning til Bibelen ske ved Guds Magts direkte Udøvelse, thi Herren sagde: „Se, jeg vil tage Josephs Træ", og om de to Træstokke siger han: „de skulle være eet i min Haand", hvilket de to paaskrevne Træstokke, Esekiel holdt i sin Haand, billedligt betegnede.

Hvis Bibelforskernes kronologiske Angivelser er rigtige med Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt Esekiel fremsatte denne Profeti, vedrørende, at Josephs Efterkommere i det hele og store skulde føre deres egne historiske Optegnelser, repræsenteret ved Efraims, Josephs Søns Træstok, saa vel som Jøderne deres; hvis disse Angivelser er korrekte, saa havde Lehi og hans Koloni, der rejste over de mægtige Verdenshave til Amerikas Vestkyst, allerede været der en Tid, da Esekiel fremsagde sin Profeti.

Profetien er bleven opfyldt. Bibelens hellige Bøger og Mormons Bog er henholdsvis Jødernes og Josephs Slægts Optegnelser. Saavel Josephs Slægts Optegnelser som Jødernes Optegnelser kan nu blive læste af Menneskene i Verden, og disse to Bøgers Indhold er i nøje Overensstemmelse med hinanden, hvad Lærdomme angaar, og de bærer saavel direkte som indirekte gensidig Vidnesbyrd, der stadfæster disse Lærdommes Sandhed, og disse Bøgers Indhold fremsætter uimodsigelige Vidnesbyrd om Jesu Kristi Liv, om hans Forsonergerning, og om hans Opstandelse og Evangeliets Kraft.

Omtrent halvandet Hundrede Aar, før Esekiel udtalte sin Profeti, udraabte Profeten Esaias et Ve over Ariel (Jerusalem), Davids Stad, og han skelnede ligeledes i sin Profeti mellem Jøderne og et andet Folk, som han gør en Sammenligning med i sin Profeti, og om hvilket Folk han siger, henpegende til den Tid, da det skal blive fornedret, og henpegende til Vidnesbyrdet, der skulde ligesom hviske fra Støvet af:

„Da skal Du blive fornedret, Du skal tale fra Jorden af, og din Tale skal mumle fra Støvet af, og din Røst skal være ligesom Genfærdets af Jorden, og din Tale skal hviske fra Støvet af." (Esajas 29 : 4.)

Den Nation, som saaledes var bleven fornedret, har talt „fra Støvet af", idet Guldtavlerne, som indeholdt de hieroglyfiske Optegnelser, hvorfra Mormons Bog blev oversat, var taget fra deres Gemmested i Kumora-Højen. Gennem Mormons Bog ligesom lytter vi til hint amerikanske Oldtidsfolks Tale.

Brev fra forhenv. Missionspræsident Martin Christophersen.

Salt Lake City den 28. August 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Deres velkomne Brev af 19. Juni modtog jeg for to Uger siden. Det havde været paa Vejen omtrent to Maaneder. Jeg var glad ved at høre fra Dem og vore gode, bekendte Søskende derovre. Jeg forsikrer Dem, de er ofte i mine Tanker, og jeg ønsker tit at kunne være i deres Selskab en kort Tid. Jeg sympatiserer med Dem, Præsident Christiansen, i de prøvende Omstændigheder, hvorunder De nu virker i den skandinaviske Mission. Det maa være haardt at varetage Missionens Interesser med den Hjælp, De nu har at raade over. Men jeg er særdeles glad ved, at de lokale Brødre tager den store og gode Del i Missionsarbejdet, de gør, og at de med Nidkærhed staar Dem bi og udfører et godt Arbejde i Evangeliets Tjeneste.

De Hellige føler naturligvis Følgerne af den ødelæggende og forfærdelige Krig. Vi sympatiserer med Eder alle. Omendskønt vi her i Bjergenes Dale er langt fjærnet fra Slagmarkerne, saa føler vi alligevel haardt Følgerne af Krigen. Vi er ganske vist velsignet med Livets Fornødenheder, men vi maa alligevel være sparsommelige, da vi af Regeringen er opfordret til at indskrænke os i enhver Henseende, saa at den kan blive i Stand til at underholde Armeen og tillige hjælpe de trængende i Europa. Vi er ligeledes ved Opraab anmodede om at bistaa Regeringen med Pengemidler ved at købe Regerings-Obligationer. De store Hærstyrker koster det jo forfærdelig store Summer at organisere og administrere. Jeg har i Dag faaet et Telegram fra Villard, min Søn, som er Overlæge ved Utah Artilleriet. Han meddeler, at de netop er ankomne til Frankrig. Alvin, min yngste Søn, som var med

mig i Danmark, er ansat paa et af Regeringens Kontorer i Washington. Der er 120 unge Mænd i Armeen fra det Ward, hvor vi bor, saa De kan se, vi tager Haand i det store Arbejde at bringe Fred paa Jorden igen; thi det er det, Amerika kæmper for. Vi haaber af ganske Hjerte, at Dagen maa være nær, da Kampen er endt, saa at vore Sønner kan komme hjem igen.

Hvad mig selv angaar, saa er jeg saavel som Familien vel. Jeg er nu ansat som Anlægs- og Landskabsgartner ved Utahs Universitet. Vi har alle nok at udføre i Kirkens Tjeneste, saa vi har ikke ret megen Tid til vor egen Raadighed. Saa vidt jeg veed, staar det godt til med vore Søskende fra København. Nancy Petersen og Jensine Nielsen arbejder paa Amtets Hospital, saa de er vore Naboer og kommer ofte og besøger os.

Søster Christophersen har i Dag udført Tempelordinancer paa Søster Conrads Vegne.

Søskende i Danmark og Norge hilses hjerteligst fra os. Vi er vel og glæder os fremdeles ved at virke for Guds Riges Fremme.

De selv være hilset paa det hjerteligste fra min Hustru og mig selv.

Deres i Evangeliet forbundne Ven og Broder
M. Christophersen.

Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Edge Lane, Nr. 395, Liverpool, England,
den 15. Novbr. 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Den 30. Juli sendte vi Dem en Veksel paa 20 £ fra „Krigs-Fondet" til Hjælp for de fattige, som har lidt paa Grund af den af Krigen foraarsagede Dyrtid. Vi vil sende Dem en anden Veksel, svarende til et Beløb af 50 £, saa snart vi kan modtage samme fra Banken, hvilket vi rimeligvis vil kunne om nogle faa Dage, og hvilket Beløb de kan benytte i lignende Hensigt.

Nu, da Krigen er endt, maa det haabes, at Forholdene vil blive normale, eller bedre end normale, og at de Hellige maa gøre Fremgang og føle sig lykkelige, idet de forbliver trofaste. Jeg lykønsker Dem og Ældsterne og de Hellige i den skandinaviske Mission, idet I har undgaaet at komme i direkte Berøring med Krigen, og at det har været muligt for Eder at udføre Eders Gerning med den forholdsvise Grad af Frihed, som I har nydt. Jeg forventer, at en ny Æra vil følge efter Krigen, en Tid, da der vil være religiøs Frihed i Verden, og Folk vil være villige til med Alvor at overveje, hvad der kan tjene til deres Sjæls Frelse.

Maa Herren vedblivende velsigne Dem og Deres medforbundne og

skænke Eder Fremgang og Glæde i Eders Arbejde, er mit Ønske og min Bøn.

Deres Broder i Evangeliet
Geo. F. Richards,
Missionspræsident.

Meddelelse fra Ældste Fred H. Heese,

forhenv. Missionssekretær over den skandinaviske Mission.

New York den 28. Septbr. 1918.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Jeg sender Dem disse Linjer for at lade Dem vide, at vi kom her til New York i god Behold den 25. Septbr. Vi havde en fin Sørejse. Ældste Grover E. Christensen og jeg vil rejse herfra i Morgen Aften, saa vi kan komme til Salt Lake City i god Tid til at overvære Konferencen, og dette er vi meget glade ved. Jeg tænker, de andre Missionærer, Carl H. Løhdefinck, Cephus E. Andersen og Nephi Andreasen, allerede er afrejste.

Efter at Skibet havde naaet New Yorks Havn, maatte vi vente to Dage, førend vi kunde blive landsatte.

Idet jeg haaber, at I er alle vel paa Missionskontoret, vil jeg slutte for denne Gang med de hjerteligste Hilsener til Eder og alle Søskende. Ældste Christensen sender ogsaa sin hjerteligste Hilsen til alle.

Fred H. Heese.

Taksigelse.

Torsdag den 28. November højtideligholdtes i de Forenede Stater, Amerika, som Takke- og Bededag, idet man takkede Herren for Aarets Høst og alle andre Velsignelser, som Landets Indvaanere har modtaget fra Guds Haand, som styrer alle Menneskers Skæbne. Uden al Tvivl er Jubelen stor i hint Land dette Aar for det udmærkede Resultat, som Folket i de Forenede Stater i Forening med de allierede Nationers Folk har opnaaet i den store Kamp, der er udkæmpet her i Europa i de senere Aar. Selv om vi her i Norden ikke har været i umiddelbar Nærhed af, hvor Krigen har raset, saa har vi dog i mange Henseender følt den rædselsfulde Krigs haarde Tryk. Kanonernes mægtige Drøn er imidlertid nu stilnet af, og Krigens vilde Hyl høres ikke i denne Tid. En vis Stilhed er indtraadt i de fleste Lande, og mangfoldige takker og priser Herren for, at der nu er sluttet Vaabenstilstand mellem de krigsførende Magter, og at Krigen sandsynligvis nu er til Ende.

Som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige føler vi dyb Trang til at takke Israels mægtige Gud for hans beskyttende Haand, som han saa naadig har holdt over de skandinaviske Lande, saa at Krigen og dens mange Rædsler ikke naaede til disse Egne.

Som Herrens ringe Tjenere, i hvis Lod det faldt at forblive her i Norden i disse vanskelige Tider, føler vi, at vort Sprog er for ufuldkomment og fattigt til at udtrykke vor dybe Taknemmelighed overfor Herren for, at han ej alene har sparet denne Del af sin Vingaard fra Ødelæggerens grusomme Haand, men ogsaa fordi den lille Skare, som vi har haft den Ære at staa som Vejledere for, i de fleste Tilfælde har holdt fast ved Haabets urokkelige Anker og i Forening med os glæder sig ved Tanken om en lysere og herligere Dag.

Maa Gud fremdeles velsigne disse nordlige Landes Indbyggere og lægge sin Velsignelse til de Mænds Virksomhed, der staar som Regenter og Ledere blandt Folket, er min Bøn i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

— Desto dybere Forstaaelse Menneskene faar af, at Gud i Sandhed er „Aandernes Fader", en desto inderligere Forstaaelse har de af hans Væsen og af, hvad det betyder, naar det siges, at Menneskene er skabte i hans Billede.

Den, som elsker Gud, elsker alt, hvad der er værd at elske.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Grensforstandernes Rapportmøde Lørdag Aften den 12. Oktbr.

Mødet aabnedes med Salmen „Morgenrødens Straaler bryder" og Bøn af Forstander Laurits Larsen fra Aarhus Gren. Salmen: „Fryder Eder Zions Sønner", blev derpaa sungen. Konferencepræsident F. F. Samuelsen aabnede Konferencen med at byde alle hjertelig velkommen og udtrykte sin Glæde over Missionspræsident Hans J. Christiansens Nærværelse.

Missionspræsident Christiansen fremstod derpaa for Forsamlingen og udtalte sin Tilfredshed ved at være tilstede ved Konferencen. Han mindede Søskende om den Stund, da det var nødvendigt at løse de fleste af Missionærerne paa Grund af Krigens Udbrud. Han talede trøstende Ord til Søskende, som maatte undvære Ældsterne fra Zion, og bemærkede, at selv om Kirkens Medlemmer maatte blive stillede saaledes, at Brødrene fra Zion blev hjemkaldte, var der dog Mænd i Menigheden af de lokale Brødre, som holdt Guds Søns Præstedømme og som havde Berettigelse til at lede Kirkens Affærer og udføre det evangeliske Arbejde, naar de var kaldede dertil af deres overordnede. Kirkens Medlemmer vilde saaledes ikke komme til at hungre efter Guds Ord. Han opmuntrede Søskende til Trofasthed.

Til Afveksling blev Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder", sungen. Forstander Carlsen fra Silkeborg afgav derefter Rapport over Silkeborg Gren. Han bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse og nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Ældste Anton Jørgensen fra Esbjerg afgav derefter en Rapport over Esbjerg Gren, hvor der var en stærk Organisation. Han omtalte Nødvendigheden af at gøre Herrens Villie og vidnede om Sandheden af de Principper, som de Sidste Dages Hellige forkynder.

Missionspræsident Christiansen sang: „Jeg er Fremmed, jeg er en Pilgrim."

Forstander Lars Larsen fra Odense afgav derefter Rapport over Odense Gren. Han følte, at der var indtruffet en Bedring i Forholdene i Grenen, og Søskende var glade ved at arbejde fremad mod det herlige Zions Maal. Han bad, at Herren vilde staa hver enkelt bi, saa vi maatte opfylde vor Gerning og skride fremad.

Forstander Jens Christensen fra Randers følte Glæde ved at afgive Rapport over Randers Gren. Han udtalte, at der var Tilfredshed iblandt Søskende, og Grenen var i god Fremgang. Han var taknemmelig til Herren for at være kaldet til at arbejde i Herrens Vingaard. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige og alle oprigtige.

Forstander Laurits Larsen fra Aarhus afgav derefter Rapport over Aarhus Gren. Han følte sig ligeledes glad ved at være kaldet til at virke i Herrens Tjeneste og glædede sig ved Samfundsfællesskabet med de Hellige og opmuntrede Søskende til at opfylde deres Pligter. Han opmuntrede de tilstedeværende fremmede til at undersøge Evangeliets Lærdomme.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen afgav derefter en samlet Rapport over det kirkelige Arbejde, der havde været udført siden sidst afholdte Konference. Han udtalte, at han følte en stor Glæde ved at virke i sit Kald som Konferencepræsident, og han formanede Søskende til vedblivende at stræbe fremad, thi Herren vilde velsigne alle, som trofast tjente ham, med Evangeliets herlige Gaver og Velsignelser.

Missionspræsident H. J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Menigheden havde Grund til at være glad ved det kirkelige Arbejde, som havde været udført, og ved det Resultat, som var naaet.

Mødet sluttedes med Afsyngelsen af Salmen: „Tænk ej, naar til Zion I drage", og Taksigelse af Ældste Chr. Rasmussen fra Aarhus.

Søndagsskolens Konferencemøde.

Søndagsskolens Møde afholdtes Søndag Formiddag Kl 10. Konferencepræsident F. F. Samuelsen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Skolen aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen" og Bøn af Ældste Wilford Samuelsen. Derefter blev sungen: „Fader vor i Himlen". Tiden blev derefter overladt til Søndagsskolens Bestyrer, N. P. Thomassen, som afgav Rapport over Søndagsskolens Arbejde i det forløbne Halvaar.

Programmet blev derefter udført af Skolens Elever. De forskellige Lektier saa vel som de øvrige Programnumre var velvalgte og blev udmærket udførte. Efter Programmets Udførelse takkede Broder Thomassen Børnene for deres Frimodighed og den Flid, som de havde udvist ved Undervisningen.

Broder Klitgaard fra Aalborg, som var paa Besøg, udtalte sin Glæde ved at være tilstede ved Konferencen. Han følte stor Tilfredshed ved at arbejde i Aalborg Søndagsskole. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Til Afveksling blev Sangen: „Kære Barn, din Gud er nær Dig", afsungen.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen foreslog derefter Søndagsskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Forslagene blev antagne ved Haandsoprækning. Han takkede Lærere og Lærerinder for deres Arbejde i Søndagsskolen.

Missionspræsident H. J. Christiansen gjorde nogle Bemærkninger. Han følte sig taknemmelig ved at være tilstede og overvære Søndagsskolekonferencen og lytte til det gode Program, samt formanede Børnene til at være lydige imod deres Forældre og aldrig glemme deres kærlige og ømme Moder og Fader, der som Sidste-Dages Hellige sender deres Børn til Søndagsskolen. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle i Søndagsskolen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Tak for vor Skole", og Taksigelse af Broder Thomsen fra Silkeborg.

Der var ca. 100 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen: „Kom Hellige" og Bøn af Ældste Anders Nielsen. Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv" blev derefter afsungen. Grensforstander Laurits Larsen fra Aarhus fremstod derefter og talte til Forsamlingen om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Principper for at opnaa fuld Frelse i Guds Rige. Han omtalte Bønnen som Nøglen til Faderhjertet og opmuntrede de fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Hellige Lærdomme og søge at komme til Kundskab om Evangeliets frelsende Principper.

Broder Thomsen fra Silkeborg omtalte den Forvirring, der er i Verden i Henseende til religiøse Spørgsmaal. Han omtalte Helbredelsesgaven og opmuntrede Søskende til daglig at søge hen til Gud i Bønnen. Koret sang: „Solen fra Himlen straaler", hvorefter et Barn blev velsignet af Missionspræsidenten.

Missionspræsident Christiansen foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter og den skandinaviske Missions Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen foreslog derefter Aarhus Konferences Autoriteter til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Ældste Samuelsen blev velsignet under Haandspaalæggelse af Missionspræsident Christiansen til at virke i sit Kald som Præsident over Aarhus Konference. Missionspræsidenten talte derefter til Forsamlingen og forklarede, hvorledes Frelseren fordum udvalgte sine Tjenere og organiserede sin Kirke med Apostle og Profeter som Kirkens Ledere, og at Kristi Kirke i vore Dage var organiseret paa selvsamme Maade som Kirken fordum. Han fremsatte derefter de Helliges Tro vedrørende Guddommen og fremholdt, at Faderen, Sønnen og den Helligaand var tre særskilte Personer. Han nedbad Herrens Vel-

signelse over Kirkens Medlemmer og alle sandhedssøgende og oprigtige Mennesker.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Brudte ere Mørkets Lænker" og Taksigelse af Broder Johnsen fra Randers.

Der var ca. 90 Personer tilstede ved Mødet.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Salmen: „Nu vi os forsamle her", og Bøn af Broder Jensen fra Randers. Derefter blev Salmen: „O min Fader, Du, som troner", afsungen.

Forstander Lars Larsen fra Odense talte til Forsamlingen og forklarede, at de ti Bud tjente til Vejledning for Menneskene, og at det var af yderste Vigtighed for Menneskene at efterleve disse Herrens Bud. Han opmuntrede Søskende til at handle varsomt i Livet, saa at de ikke i overilede Øjeblikke skulde synde mod Herren.

Forstander Jens Christensen fra Randers omtalte de Opofrelser, som Missionærerne maatte gøre, og hvorved de beviste, at de var Herrens sande Tjenere, i Modsætning til Mænd, som kun vil prædike for Løn og Betaling. Han opmuntrede Søskende til nøje at efterleve Herrens Love og holde den Pagt i Ære, de havde sluttet med Herren. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle. Til Afveksling sang Koret: „Du, som dadler og fordømmer", hvorefter Konferencepræsident F. F. Samuelsen fremstod og talte til Forsamlingen. Han udtalte sin store Glæde og Tilfredshed ved at være Medlem af Jesu Kristi sande Kirke. Han følte ligesom, at Herren krævede et Arbejde udført af ham, inden han skulde forlade disse Lande for at drage til Zion. Han følte sig velsignet af Herren i dette Arbejde. Han opmuntrede de fremmede til at undersøge Evangeliets Principper. Han omtalte Kirkens Organisation og fremholdt, at Kristus havde sat os et Eksempel i alle Ting, og at Kirken nødvendigvis maatte være organiseret nu som i fordums Tid. Forøvrigt havde Kristus tilkendegivet ved Aabenbaring til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, hvorledes Kirkens Organisation skulde være, og hvorledes det kirkelige Arbejde skulde udføres. Koret sang: „Naar Verden er kold" osv.

Missionspræsident Christiansen talte derpaa til Forsamlingen. Han sagde, at han maatte indrømme, at det ofte var med rørte Følelser, han mindedes sit Hjem i Amerika, som han havde forladt for $4^1/_2$ Aar siden for at udføre sin nuværende Mission. Han omtalte Profetierne angaaende Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage og de store Begivenheder, som da skulde finde Sted. Disse Profetier gaar nu i Opfyldelse. Den frygtelige Krig har raset, Tronerne synker sammen, og Kristi Genkomst synes nær forestaaende. Han omtalte Kristi Forsoning og hans herlige Opstandelse fra de døde, hvorved han brød Gravens Baand for alle Mennesker, og hvorledes alle, som tjener Gud, kan opnaa en herlig Opstandelse. Han vidnede om Mormonismens Sandhed og bad Herren velsigne alle, som var villige til at gøre hans Vilje.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „O, Du Zion i Vest" og Taksigelse af Ældste Niels Jensen fra Aarhus.

Der var ca. 175 tilstede ved Mødet. (Fortsættes.)

Diamantbryllup. Ældste Peter William Jockumsen og Hustru Christiane Andersen Jockumsen, der er fødte henholdsvis den 24. Oktober 1833 og den 26. Januar 1834, holdt Diamantbryllup den 19. November. I Dagens Anledning modtog de mange Lykønskninger og smukke Opmærksomheder fra Slægt og Venner, og fra Kirkens Medlemmer modtog de en Pengegave. Deres Børn og nærmeste Slægtninge forestod Festarrangementerne.

Tidlig om Morgenen afsang et Mandskor og ligeledes Medlemmer af Københavns Grens Sangkor flere smukke Sange udenfor det agtværdige Ægtepars Bopæl.

Missionspræsident Hans J. Christiansen og øvrige Missionærer mødte samtidig med Sangkoret.

Broder og Søster Jockumsen er trofaste og højagtede Medlemmer af Menigheden i København.

Dødsfald.

Ældste Christian F. Schade, født i Kornum, Aalborg Amt, den 13. April 1827, døde den 26. August i Huntsville. Han blev Medlem af Kirken i 1862 og emigrerede fra Danmark til Utah i 1864. Han kom over Sletterne med Oksebefordring og har boet i Huntsville i 47 Aar. Han udførte et velsignelsesrigt kirkeligt Arbejde i sin Hjemegn i Utah og bistod stedse Brødre og Søstre fra de skandinaviske Lande med Raad og Daad. Ældste Schade udførte en Mission til Danmark i 1872—74 og virkede som Præsident over Aarhus Konference. Han var i en Aarrække Raadgiver til Biskop David McKay. Han efterlader sig Hustru, 2 Sønner og 2 Døtre samt 11 Børnebørn.

— Sandheden vil frigøre Menneskene, for saa vidt de selv er af Sandhed.

Hvis vi har lært at gøre den bedst mulige Anvendelse af Tiden, har vi lært en praktisk Lektie, der vil blive til megen Glæde for os.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).